

Pavel Brycz

Tátologie 2

aneb
nefňukejte a pochlapte se

MLADÁ FRONTA

Pavel Brycz

Tátologie 2

aneb

neřňukejte a pochlapte se

MLADÁ FRONTA

+ Četba není vhodná pro osoby mladší 30 let, kdy se podle nejnovějších výzkumů Statistického úřadu ČR člověk teprve stává rodičem.

Mému kolegovi a oponentovi, doktoru všech věd a umění, praktickovi hermeneutiky a zvláštních nauk včetně radiologie a váženému kolegovi v oboru tátologie – Bedřichu Benešovi – The Department of Computer Science, Purdue University.

A díky, vole, za tanec v tanečních!

Autor

Intro – Bob Dylan řekl...

Když jsem se před lety rozhodl stát soukromým učencem na poli vědy řečené tátologie, předpokládal jsem, že budu spíše introvertním kabinetním štourou, který si v tichu své pracovny osaměle zabádá nad biologickými, sociálními i ekonomickými aspekty rodičovství a sem tam s některými svými teoriemi vyjde na světlo boží v odborném periodiku, což při současných dotacích na českou vědu v kombinaci s prorodinnou politikou státu znamenalo spíše samizdatový oběžník určený dvěma kolegům z branže, s nimiž se scházím v hostinci U Pivoje v ulici Františka Křížka v Praze 7 na různé diskuse. Nebo se pochlubím s některými nezvratnými a po tisících zkouškách v laboratoři rodinného života ověřenými fakty své ženě Karolíně, která na výchozím faktu, že jsem se stal docentem tátologie, má určitě lví podíl. Pokud se tedy nepřihlásí někdo třetí, jak by sarkasticky poznamenali mí kolegové od Pivoje.

Zdaleka jsem ovšem netušil, že věda, která se nedá naučit, ale jen naplno prožít, mě naopak zavede mezi lidi do takové míry, že budu živými či mrtvými generačními vrstevníky i důstojnými kmety stejně jako batolící se drobotinou na písčovišti života s kyblíčky a lopatičkami obklopen v jednom kuse a má skromná žeň z tátologických studií publikovaná v první knize „Tátologie aneb rady začínajícím tatínkům, kteří nechtějí brzy skončit“ mě uvede do tak rozličných a hlavně masových kruhů, spolků, klubů, hnutí, stolních společností, institutů, škol, směrů, obcí a lig a přinese mi tolik mezilidských kontaktů, análů, dopisů, historek, anekdot, citátů, básní i artefaktů v podobě starých kopaček, bejsbolových pálek, mičud, zlomených hokejek i ošuntělých suspensorů, že bych je nezískal ani s fotografií Pamelý Anderson na svém profilu na žádné sociální síti světa.

Stalo se a já musím říct, že mě má vášeň pro vědecké zkoumání a mapování vztahů mezi otci a dětmi i mezi otci a matkami a zbytkem světa zavedla mnohem více mezi lidi, než jsem si dokázal představit.

A to nemluvím pouze o mužích, protože mezi všemi těmi, o nichž s takovým zaujetím mluvím a jimž bych chtěl vzdát hold a milionové díky, byly i ženy. Ty, které stejně jako má vlastní žena podstupují denní souboje, trápení a muka s tím mrzoutským pohlavím, které na všechno musí jít vědecky, a tak z každého pšouku dítěte dělá vysokou teorii, namísto aby už konečně jednou bez řečí vyměnilo pokaděnému juniorovi pleny, pochlapilo se a mocipánům tam nahoře jednou provždy důrazně vysvětlilo, že zdraží-li je v rámci zvýšení DPH nebo v rámci jiné podobné voloviny, tak jim ten parlament těmi podělanými plenami zahází až po střechu. Ano, i tyto razantní tátoložky přispívají k širokému pohledu na problematiku vědního oboru, kterému jsem se s láskou coby otec zakladatel upsal, a i díky nim jsem se rozhodl svůj pohled nadále rozšířit a dostat se v pochopení tatínkovství a jeho role ve společnosti hlouběji ve své druhé knize.

Písničkář Bob Dylan jednou ve světle ramp při přebírání hudební ceny Grammy prohlásil: „Můj otec mi jednou řekl...“

A pak se na nekonečných pět minut zahleděl do daleka a odmlčel.

Když už diváci nevydrželi nesnesitelně protahované napětí, zatleskali a začali ryčet, smát se a bujaře pískat.

Ale Bob Dylan mávl rukou a zakončil svůj spontánní projev: „Ten chlápek mi toho řekl...“

A já bych rád, aby si v této knížce každý našel svůj pohled do daleka i ty tři tečky za větou.

Nebo aspoň každý, kdo bude chtít...

Mně například jednou můj dědeček Rybář řekl...

I slepé cesty vedou k cíli – rada dědy Rybáře

Volvo zastavilo u krajnice a Alice si šťastně foukla do zpoceně vlny havraních vlasů, která jí z účesu à la Bubikopf, hvězd éry německého němého filmu spadla do očí. Ty oči byly štěstím bez sebe. Zasvítila zoubky ve filmovém úsměvu a zamávala na něco, co v parnu 50 stupňů Celsia na slunci ze mě zbylo v pangejtu. Popadl jsem svůj batoh a rozběhl se k červenému volvu v kristuskách, v nichž jsem v posledních čtyřech hodinách postával na roztaveném asfaltu a mé dříve bělostné haksny teď vypadaly spálené na popel horkem sálajícím sešora i zespodu.

Blond vlasy po ramena jsem měl mokré potem a svázané gumičkou do culíku Fanfána Tulipána. Na sobě jsem měl nátlník po otci, mně s šedesáti sedmi kilogramy váhy pochopitelně daleko volnější než jemu tehdy stokilovému, a na něm jsem měl nastříkanou českou vlajku a slovo Freedom. Psal se rok 1990 a ve dvaadvaceti letech i budoucí docent tátologie musí vykřičet jisté emoce o své otčině světu.

Ramenatý řidič volva s oslnivým úsměvem vystoupil a otevřel vzadu kufr kombíku. Jak bylo naším zvykem na stopu, udali jsme s Alicí první cíl ve směru silnice s nadějí, že nás vezme mnohem dál. Asi třicetiletý nakrátko ostříhaný elegán v šortkách a havajské košili mávl rukou a americkou angličtinou prohlásil, že nás vezme, kam se nám zlíbí. Má čas a žádný určitý plán. Je svobodný! Zdůraznil a poklepal mi na mou propadlou hrud'. Když nám džentlmensky dával dozadu naše sluncem vyšisované bágly, všiml jsem si hrdé samolepky USA a v zavazadlovém prostoru spousty jeho cestovních pytlů. Vypadal na šťastného cestovatele. Leo Wolf, pediatr z Indianapolis. Kreditní karta, dlouhá dovolená ve Španělsku a vzhled lékaře, který zachraňuje životy dětí jak na běžícím

pásu z nekonečných televizních seriálů, o nichž jsme tehdy neměli ani páru.

Projížděli jsme Sierrou Nevadou, hleděl jsem na ty skály a spoře zelené vrcholy s občasnými ježatými kaktusy a snažil se s Leem konverzovat na takové úrovni, jakou mi má angličtina dovolovala, slunce pořád pálilo jako divé, co chvíli nás přes skla auta oslňovalo, až uondaná Alice usnula. Kdybych byl romantický básník, napsal bych, že se jí chřípí chvělo jako klisniče, které se zdá něco krásného, možná o hřebečkovi, který ji pozval k řece pít, a oba se vidí v hladině jak v zrcadle a jsou si jistí, že po horkém dni není nic úžasnějšího než stát bok po boku po třísla v proudu chladivé vody a jasně vidět, že voda tu je jen pro ně dva, jen pro tenhle okamžik, který bude trvat navždycky, aby dosvědčil jejich majestátní krásu spojení a nerozlučnosti.

Ale nejsem básník a Leo očividně taky ne, protože mrkne na spící krásku a pootočí se ke mně na zadní sedadlo, ze kterého vedu statečně svou stopařskou konverzaci.

„Jak to vůbec, Paul, dokážeš cestovat se svou přítelkyní?“

Nechápu. Snad jsem mu špatně rozuměl. Má snad s nejkrásnější dvacetiletou dívkou na světě nějaký problém?

Cožpak pediatr nevidí tu dokonalou ženskou krásu? Já vím, musí sledovat cestu a věnovat se bezpečně silničnímu provozu, ale přece není slepý. Teď má jedinečnou příležitost pochopit, že Lize Minnelli z Kabaretu vyrostla konkurence, která ji strčí do kapsy. A Alici, jež tu bezbranně vystavuje na odiv svůj profil s nosíkem řecké bohyně Afrodity, labutí krček a dmoucí se oblíny svých ňader, dokonce vyrýsovaný pupík pod tričkem potem přilepeným k tělu, ta krása vydrží ještě dalších dvacet let. Takovou záruční dobu nemá ani tvoje volvo, kamaráde!

„Hm, řeknu ti upřímně,“ svažší čelo Leo. „Já kdybych jel na dovolenou se svou přítelkyní Deborah, taky pediatričkou, tak jsme za čtyři hodiny v sobě, za den se porveme jako koně

a za dva dny sedneme do letadla, pochopitelně každý jinam!“

Tak teď jsem pochopil dobře. Ale proč nejede třeba jako Zikmund s Hanzelkou, nebo Hanzelka se Zikmundem? Chápu, že dva pediatri rozličného pohlaví – možná dokonce z jedné a té samé nemocnice, kteří spolu randí, kdoví, třeba už od střední školy, si musí od sebe občas dát svátek. Ale cestovat sám jako kůl v plotě měsíc po slunečních lázních Španělska, křížem krážem od pobřeží k pobřeží přes hory, lesy, citroníkové plantáže a olivové sady? Procházet se samotný kvetoucími zahradami Alhambry a pít sangrii jako osamělý spítar v coffee shopu v Barceloně, kde úslužný číšník přinese občas nějakou tu gandžu, mi připadalo neslýchané, nepředstavitelné, prostě nemožné. Jak může vůbec vydržet nesdílet zážitky, nerozdělit se napůl o talíř paelly nebo smažené kroužky calamarů? Cožpak individualismus a egocentrismus Američanů dospěl už tak daleko v době, kdy my si v sametové horečce dáváme konečně na trička národní vlajky a slovo Freedom, že vydrží už jen sami se sebou? Proč ksakru nejede aspoň se svým psychoanalytikem?!

A protože mě píchne osten pohoršení, zeptám se Lea bez obalu: „Není to nuda cestovat samotný?“

Zazubí se a odpoví: „Necestuju sám. Vždycky se s někým seznámím. Je to fajn. Je to pestrý a nesvazuje mě to s nikým dýl než dva dny.“

„Aha,“ zmlknu a najednou nevím, co říct.

Uvědomím si, že můj nový známý, Yankee, mluví o něčem, co vůbec neznám, a nejde mi to na rozum. Opravdu je možné jít se napojit k řece, v níž se zrcadlíme sami? Černá kobylka stojí po třísla v chladivé vodě a bělouš míle daleko po proudu od ní pije taky sám? Ta představa mi vrtá hlavou.

Ale Leo se rozhodne zastavit u benzínové pumpy Shell, aby natankoval, i když je očividně ještě na půlce nádrže, což na palubní desce i z mé zadní pozice jasně zmerčím. „Něco ti ukážu...,“ vyzve mě, abych vystoupil a šel za ním

dozadu k autu.

Alice pořád spí, vůbec nepostřehne, že stojíme, a já se až divím.

Takhle přece usínají bez ohledu na bontón malé děti. Ale my jsme hosti řidiče, který nás vyzvedl z prachu na silnici. Měli bychom ho bavit, dokud nás nevysadí, ne se vězt ve svých snech jako v autobuse, do kterého jsme si koupili lístek. Až tenhle stop skončí, umiňuju si, že o tom s Alicí promluví. Víím, ano, je unavená, samozřejmě, ale myslím, že to pochopí... Navíc anglicky umí líp než já, na rozdíl ode mě z angličtiny dobrovolně maturovala, já nedobrovolně jen z ruštiny. Naštěstí jsem si tehdy vytáhnul Puškina: „Ja píšu vam što mogu bolše...“ A vůbec...! Člověka, který musí hodinu a půl mluvit s nefalšovaným Yankeem s německými kořeny chvíli po tom, co padla berlínská zeď, a každou nejbanálnější myšlenku přebreptává příšerným opisem, protože nezná slovíčka, a už vůbec se mu nedostává příměrů a pořekadel, bolí po takové době hlava úplně strašlivě.

Ale to už Leo utne proud mých těkavých myšlenek a vytáhne bag. To, že to je bag, víím až dnes, ale už tehdy mě trklo určení toho báglu, protože jak píše Shakespeare: „Nazvi růži jinak a bude vonět stejně.“ Pochopil jsem, že náš dětský lékař je golfista. Taky mi se zářivým úsměvem, který stál 3 000 dolarů ročně, předvedl elegantní golfovou hůl, dal mi tu stříbřitou lesknoucí se věc potěžkat a pak mi ji vzal něžně z rukou a předvedl mi bez míčku ukázkový odpal. Všichni sanktusáci, a že jich okolo benzínek v horkém španělském srpnu toho roku 1990 nebylo málo, však bych se mezi ně taky počítal, kdybych se tam ve svých kristuskách, které se na rozpáleném asfaltu měnily v ukrutné španělské botky, dokodrcal a žebрал o vodu, zpozorněli a s obdivem, úctou a závistí přihlíželi.

Dva chlápci, z nichž jeden vypadal jako bohatý Američan s hojně využívanou klubovou kartou do fitness centra a druhý

jako holka s culíkem a s prsy po tatínkovi, si tu zkoušeli ukázkový golfový odpal.

„Už chápeš?“ potězkával s láskou Leo jednu golfovou hůl a mně podal druhou. „Jezdím si, kam chci a kdy chci, a vždycky najdu soupeře a golfovej green. Věřil bys, příteli, že na Gibraltaru se doslova perou, aby si se mnou mohli zahrát?!“

Něco na té představě anglických jupíků, kteří si chtějí s dětským lékařem z Indianapolis za každou cenu zahrát golf, přišlo Leovi tak směšné, že se hurónsky rozřehtal, a jedině fakt, že se Alice začala na sedadle spolujezdce vrtět a budit, ho přiměl, aby si chytil dlaní svá ústa a smích zadusil.

„Pššššš, sorry, nechal jsem se unést,“ omluvil se mi vlídně a pokynul, abych mu podal tu krásnou stříbrnou hůl, se kterou jsem se právě mazlil.

Nechtělo se mi, ale byl jsem jen stopař, jehož holka chrupkala ve volvu mého dobrodince, a můj bágl se vezl vedle golfových bagů toho frajera. Takže jsem mu hůl vrátil.

Moc dobře si všiml, že se do poslední chvíle držím stříbrné hračky jako klíště a rve mi srdce se jí vzdát. Takhle nějak si všichni rytíři v keltských legendách dělali zálusk na bájný meč Excalibur a raději by propadli peklu, než aby se ho vzdali. Vypadal jsem tedy sice jako nepřilíš atraktivní slečna, ale má mužská soutěživost a vůle po zápolení ve mně byla stejně silná jako v tom Američanovi s vlčím jménem po předcích z Německa, s nimiž se po pralesích honili a prali vyzbrojeni rarohy, krahujeji a orly zase mí slovanští předci.

Ted' tedy mezi námi chvíli setrvala tenká linie civilizace a její nádherný skvostný artefakt, dlouhá golfová hůl pro hru džentlmenů, ve které on byl americká třída, ale já ji nikdy v životě nehrál.

„Hm, vlastně jsem ti ji neměl ukazovat,“ zachmuřil se Leo, „odvezu vás do Granady a adiós, amigos!“

„A co kdybych si chtěl zahrát?“ odvážně jsem se zeptal.

„Co kdybych si chtěl tuktout golf jak Angláni na Gibraltaru?!“

„Ne, to nejde, věř mi,“ zavrtěl důrazně hlavou a chystal se zavřít kufr co nejtíššeji, aby nevzbudil Alici.

„Proč to nejde?“ přelétl mi hněvivý stín přes tvář.

Psal se srpen 1990, od roku 1989 se měnila celá Evropa a stopující hipíci mé generace získávali možná klamný, ale nesmírně intenzivní pocit, že jde úplně všechno na světě.

„Já hraju vysokou hru,“ zašeptal Leo a zašklebil se. „Ten, kdo se mnou prohraje, musí zaplatit!“

„A když vyhraje?“ zmohlo mě velikášství a pýcha.

„Cha, cha, cha, cha,“ zasmál se Leo Wolf a zavřel dvířka zavazadlového prostoru. „Nech to být, příteli, tohle není sázka pro tebe...“

„Dobře, čím zaplatit?“ nedal jsem se odbyt. „Já nic nemám...“

Ukázal směrem ke spící Miss Eastern Europe, o čemž se jí dozajista vůbec nesnilo, a řekl tak klidně, až mi to vyrazilo dech.

„Máš svoji holku!“

Á doprdele, tak takhle je to s tím tvým celibátem na cestách a Deborah v offsidu, co, ty bejku?! Takže už chápu! Žádnéj Hanzelka, žádnéj Zikmund. Na co si to tu hraješ, kryso ze žurnálu?! Mně se zdá, že ti nacpu ty tvý krásný zuby do žaludku!

Stáli jsme proti sobě chvíli jako dva kohouti, já v obličejí rudou krev z naší vlajky, on naopak zdravě opálený dohněda.

„Přemýšlej o tom. Nezávazně.“ Leo Wolf uzavřel pragmaticky svou nabídku, a protože na nás už obsluha čerpací stanice mávala, abychom si pospíšili s tím tankováním, nebo co tu, cabrónes, vlastně chceme, doplnil nádrž a při placení na kase koupil každému zmrzlinu Magnum.

Má drahá Alice, o níž se ve volvu uhánějícím s plnou nádrží cestou na Granadu nebývale zvýšil mužský zájem, se probudila, otřela si tvářičku vlhkým kapesníčkem, obdařila našeho pozorného řidiče koketním úsměvem a pak doslova

zhltla zmrzlinu, zatímco já se s třešticí hlavou trápil jako nikdy v životě. Vztek, pohrdání, morální soudy mnou lomcovaly jako horečka při malárii a zároveň jsem si v skrytu duše musel přiznat, že bych si přál tuto hozenou rukavici zvednout a samolibého Amíka v té vysoké hře, kterou jsem nikdy nehrál, porazit na hlavu.

Nezažívá vlastně každý muž takový nesmiřitelný souboj se soky, kteří usilují o paní jeho srdce, dnes a denně? Pouze je nevyhlášený, skrytý, a tím pádem daleko podlejší a zákeřnější! Není tedy nabídka Lea Wolfa stejnou měrou nestoudná jako velkorysá? A nebili se právě takto rytíři svými dřevci o totéž, o co bychom civilizovaně a hlavně nekontaktně zápolili golfovými holemi na greenu blízko skály Gibraltaru? A nemýlil jsem se v sobě, když jsem prohlásil, že nejsem romantický básník?!

Inu, ne nadarmo jsem odmaturoval z Puškina, jehož jsem skutečně měl přečteného a dokázal celé pasáže Oněgina odrecitovat z paměti. Jeho mužská ješitnost a žhavý temperament po mouřenínském dědečkovi mu v soutěži o krásku jeho srdce přisoudili soubojové pistole, a ještě byl ten bisexuální francouzský hejsek, se kterým se utkal, na rozdíl od bohémského a labilního umělce po čertech dobrý střelec.

Sledoval jsem ze zadního sedadla volva, jak Alice přebrala iniciativu v konverzaci, ale pochopitelně jsem po ní nemohl převzít vartu v sladkých snech. Realita byla příliš tíživá a její sladké řeči a hihňání se vtipům Lea tak trapné, stejně jako její dychtivý zájem zvědět co nejvíc o femme fatale Deborah, snoubence našeho Casanovy za volantem, že bych neusnul, ani kdyby mi na ústa přiložili gázu s éterem. A v tu chvíli, kdy Alice páčila veškeré nedůležité podrobnosti o nějaké zdravé a různolící tenistce z Bollettieriovy akademie, která třeba zrovna v tuto chvíli dělá návrh nějaké mladé slečně z Lotyšska, ať si zahrají o jejího chlapce na dva vítězné sety, mi do ucha vlezl škvor pochybnosti, jestli pragmatická volba maníka o osm

let staršího než já cestovat s golfovými holemi sem a tam bez jakékoliv drahé polovičky a někoho, komu by musel skládat povinné účty, nemá něco do sebe.

Ale to už nás vítaly kopce Granady. Vjížděli jsme do ulic města až za tmy, všude jen spoře svítily neony, na ulicích pár lidí, spíš pajdajících pejskařů venčících své miláčky než ohnivých mladíků a slečen vrhajících se v rytmu kastanět do náručí noci. Leo si náhodně vybral jeden hotel s vlajkami všech tehdejších států EU a portýr s nažehlenými puky mu přiběhl úslužně odnést z auta věci do hotelu.

„Ubytujete se taky?“ zeptal se Američan.

Oba jsme horlivě zavrtěli hlavou.

„OK,“ usmál se Leo, políbil dvorně ručku Alici, což mi přišlo od Američana ze severu falešné a monarchistické – kdyby byl aspoň z Virginie – však mé přítelkyni taky zacukaly koutky, a mně zdrtil přátelsky ruku mohutným stiskem. „Jestli chcete, zvu vás ráno v devět tady do hotelu na snídani.“

Byl jsem už jako na trní, abychom naše protahované loučenní ukončili, ale nemohl jsem své budoucí snoubence žádným způsobem vysvětlit, proč chci prchat někam do nevlídných křovisek na periférii města (kde jsme obvykle pod hvězdným mostem přespávali), jako by mě pronásledovali lesní sršni. A tak jsem poskakoval, jako bych měl nucení na malou, a to strašné tajemství, které jsem chtěl své holce mezi čtyřma očima vybalit, mi lezlo z očí, z nosu i z uší.

Neměl jsem tehdy bůhvíjaké zkušenosti s ženami, ale kdyby mě takhle viděla má matka, neušlo by jí ani ň a okamžitě by na mě uhodila s prstem zabořeným do mého slova Freedom: „Pájo, ty mi chceš něco říct!“ A tak i když jsem matce nechtěl nikdy říct vůbec nic – to byla jen taková její fixní idea, která ji pronásleduje celý život až dodnes – ona ve mně vždy četla jak v otevřené knize. Ale v tomhle si tedy s Alicí nebyly vůbec podobné. Pchá, prý že si mladý muž vybírá archetyp vlastní matky! Kravina. Vedle Alice bych mohl dostat tanec

svatého Víta a mít svrbění jak prašivý pes u cesty a ona by se stále jen usmívala, nevnímala má muka a ujišťovala playboye v havajské košili, že rozhodně pozvání na breakfast přijímáme a, kdoví, možná se naše cesty ještě nerozdvojí, ona sice od dětství toužila poznat především červený arabský palác Alhambru a vychutnat si náladu místa jak z Pohádek tisíce a jedné noci, ale i naše trasa má za cíl skálu Gibraltar s evropskými makaky, takže se možná naše cesty ještě spojí.

S těmi makaky a spojením mě tedy dostala, svatá prostoto, a už se mi vážně chtělo strašlivě čůrat. Močový měchýř jsem měl natlakovaný jako Papinův hrnec a nebožtík Tycho de Brahe dohromady. Tančil jsem ve svých kristuskách po kočičích hlavách města básníka Lorcy jak bosý derviš a ti dva vypadali, že se do soudného dne nerozloučí a stanou se milenci na poslední pohled. Ach, kdybys věděla, má naivní černovlásko, že makaky bys viděla jen za cenu, že by na tebe makal bez stetoskopu tady ten pan doktor s nehoráznými způsoby a spojení našich cest by rozhodně nebylo duchovní. Konečně se rozloučili, já udělal pár skoků za keř cesmíny a ulevil si – dlouho, nekonečně dlouho... Zde pod jasnými hvězdami jsem silným zlatým proudem značkoval teritorium, které mi nepatří a nikdy nebude patřit.

Hájemství psů věrných krvi, králi, dýce i kříži.

Netuším, jestli to byla jen sluchová halucinace, anebo jsem opravdu slyšel Leův zvučný hlas, který na mě volal mefistofelovskou nabídku: „Přemýšlej o tom. Nezávazně!“

Skoro jsem si z toho ukápl do slipů, ano, tehdy jsem ještě nosil slipy... Hříchy mládí...

Zbytek noci jsme pak s Alicí strávili hádkami. Za městem na širokém prostranství s řídkými keři, kam si vyjížděli užít vášnivou noc snad všichni motoristi z okolí a kde bylo možné na jednom místě spatřit kompletní sadu hříchů Sodomy a Gomory, aniž bychom po tom samozřejmě toužili, se stejně nedalo zamhouřit oči kvůli tůrování aut a silných motorek,

smíchu, vzdechům i pláči, prosbám, smlouváním i lamentacím.

A tak jsme mluvili. Poprvé od dnešního rána, kdy jsme se probudili v jablečném sadu na svěží trávě pod ovocnými stromy, kde ona vysprchovala litrem a půl vody mě a já na oplátku z pětilitrové petky od vína ji, a nazí jsme se rozpustile chvilku kočkovali, než jsme se oblékli jako hastroši a vyrazili na silnici.

„A opravdu tě ani chvíli nenapadlo, že bys mohl nad ním v golfu vyhrát?“ položila mi Alice záludnou otázku, na kterou dřív nebo později muselo dojít.

„Napadlo,“ svěsil jsem hlavu a unikal pohledem, i když stejně ze mě mohla vidět jen stín, protože jsme si baterkou nesvítili.

Jen jsme bánili poslední dýmčičku haše, který nám dal Oswald, jeden německý turista, jehož jsme stopli před týdnem u Alicante, takže jsme jeden vůči druhému u úst trošičku žhnuli.

„Hm, tak vidíš,“ přijala ode mě Alice dýmku a potáhla. „A jestli jede až na Gibraltar, tak je to šance, která se jen tak nenaskytne!“

„Hele, dej mi to,“ vyskočil jsem a bral jí fajčičku z ruky. „Moc huliš a pak mluvíš z cesty!“

„Ne, to teda ne,“ uhnula mému prudkému výpadu a já se jen popálil o rozžhavenou dýmku.

„Au...!“ třásl jsem rukou. „Tobě asi nedošlo, co jsem ti tady celou dobu vykládal, že?! Za ten golf a tu tvoji cestu až dolů k Africe se platí. A ty jsi moje holka a ne žádná tahleta...,“ rozmáchl jsem se rukou kolem dokola šmajchl placu, který se už už začínal vyprazdňovat a kralovaly na něm jen ženy, které vůbec nebyly ženami.

„...a ehm, já... já nejsem žádný pasák ani kuplíř, fujtajbl, a na tu snídani s tím prasákem ani nepáchnem, to si piš!“ odplivl jsem si. „A už mi to nedávej, já to nechci!“

Cítil jsem se podivně lehký, a tak jsem odstrčil její ručku

s dýmčičkou a lehl si s pohledem upřeným na souhvězdí Kassiopey.

„No, tak, bručounku,“ pohladila mě Alice po hlavě a rozpustila mi vlasy. „Tady jsi ve světě, tady nejsi doma u maminky, nebuď jelimánek, dyť se koukni, co se tady děje?! Já se tě ptám, jestlis neuvažoval, že bys to mohl zkusit. Víš? Hop, nebo trop! Vítěz bere všechno. No, tak neříkej, co se má, ale co si myslíš, řekni pravdu!“

Do háje, hrála si s mými vlasy jak Dalila s hřívou Samsona a já se nechal zviklat, abych šel s pravdou ven.

„Víš, ty nevíš, co to bylo za pocit,“ rozpovídal jsem se a posadil ve spacáku. „Držet tu nádhernou golfovou hůl v ruce a pak si zkusit odpálit! Měl jsem dojem, že bych za tu šanci zahrát si dal všechno na světě. Prodal i vlastní matku...“

„No, tak vidíš,“ zaryla do mě potichu Alice. (To se ví, myšlenka prodeje tchýně každou ženu potěší.)

„Já nevím, Alice, ale já ti měl chvílema pocit, že bych snad mohl tu jeho nabídku přijmout, to je hrůza, vid,“ přiznal jsem a kroutil nad takovou smělostí hlavou a potily se mi dlaně, i když teplota tady ve vnitrozemí šla v noci hodně dolů. „Kdybych tě tak nemiloval, vzal bych tu golfovou hůl a řekl tomu náfukovi, ať okamžitě jedem na první green a tam si to rozdáme jako chlap s chlapem. Jenom bych mu řekl, že první hra bude cvičná pro mě, abych nestrkal hlavu do oprátky. Teprve druhá hra by rozhodla...“

„Jůůůůůůůůůů, to by bylo romantický,“ zasnila se, „rvali by se o mě dva chlapi, bojovali o mě dva rytíři. Víš, že o tom každá žena sní?“

„Vážně?“ cítil jsem na jazyku krev, jak jsem si prokousl ret díky tomu přiznání, že možná opravdu na Gibraltaru nejen existují páry stejně staré jako my, které se o takové nebezpečné hrátky přímo perou, ale že i my nejsme vůči pokušení dojít za svým cílem za každou cenu vůbec imunní.

„Víš, že jste si s Leem vlastně dost podobní?“ zašeptala